

Pozdě v noci jsem pak vzala svého otrhaného plyšového králíka a šla k Beth do pokoje.

„Máš tu volno pro mě a Hopsálka?“

Beth nám beze slova udělala pod peřinou místo.

„Na co myslíš?“ zeptala jsem se, když už mě to ticho začalo žrát.

„Na mámu,“ řekla Beth. „V takových chvílích bych si opravdu přála mít mámu.“

„Já vím.“

Odtáhla se ode mě.

„Ne, nevíš,“ obořila se. „I kdybys žila milion let, nikdy nemůžeš pochopit, jaké to je být mnou.“

Cítila jsem se provinile. Beth o mámě mluví málokdy, a když už ano, vždycky mi je trapně a nevím, co říct. Většinou chvíli poslouchám a pak co nejrychleji změním téma. (Já vím, že jsem srab, ale nemůžu si pomoci.)

„Máš pravdu,“ zašeptala jsem, „nemůžu tomu rozumět. Nemám nejmenší ponětí, jaké to je být tebou, ale jestli chceš, můžeš mi to říct.“

„Špatně se to vysvětluje. Nejvíc mi chybí takové ty každodenní maličkosti, o kterých ani nepřemýšlíš. Jak ti máma dává pusku na dobrou noc, jak si na gauči položíš nohy na její, jako by to byl jen další kus nábytku, nebo jak tě pohladí po tváři, když jsi smutná.“

„Je mi to moc líto, Beth.“

„Ty za to nemůžeš, ale teď když budu vídat tvoji mámu každý den, bude to ještě horší. Snaží se ke mně chovat stejně, což je od ní opravdu moc milé, ale není to ono. A tím, že tu teď budu bydlet, se nic nezmění. Tvoje mamka mě nemá ráda tak jako tebe.“

Nic jsem nenamítala. Jak bych taky mohla, když jsem věděla, že má pravdu? Já můžu na mámu ječet a křičet jen proto, že vím, že mi pokaždé odpustí. Nakonec budu vždycky její malá holčička.